

mínek, že »se pokládá za výpověď, neuplatní-li se nárok na premii u soudu do tří měsíců« neobsahuje výslovně udání dne, od kterého se tato tříměsíční lhůta má počítati. Ale týž článek 11 čis. 4 podmínek uvádí v předchozí větě, že pojistitel může dáti výpověď, je-li pojistník v prodlení s placením, po vypršení dodatečné lhůty. Z toho plyne, že výpověď se neuskutečňuje dříve, než uplynula dodatečná lhůta, že tedy výpověď nemůže býti dána ani výslovně, ani nepodáním žaloby před udělením dodatečné lhůty. V souzeném případě dodatečná lhůta udělena nebyla, proto se výpověď podle čl. 11 odst. 4 všeobecných pojišťovacích podmínek neuskutečnila. Pojišťovací smlouva výpovědí nezanikla, nýbrž trvá, a právem bylo žalováno o plnění ze smlouvy, o zaplacení dospělé premie.

Čís. 9156.

Držitel (chovatel) věci nemůže bez souhlasu ostatních spoludržitelů (spoluchovatelů) věci předsevzít změnu v držbě (úchově) společné věci, již by bylo zkráceno nebo zrušeno stejné její užívání všemi spolčníky. O vydání věci lze žalovati jen všechny její spoludržitele (spoluchovatele).

(Rozh. ze dne 5. září 1929, Rv I 1576/28.)

Žalobkyně, tvrdíc, že obdržela od H-a do vlastnictví stůl a židle, domáhala se jich vydání na Františku Sch-ovi. Žalovaný namítl, že koupil společně s Ottou Sch-em a s Josefem H-em od H-a s celým zařízením kina i sporný stůl a židle. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolací soud pochybil, nepřihlédnuv náležitě k tomu, zda žalovaný František Sch. jest pravým žalovaným, zda má samojediný možnost (výhradnou), předměty, o něž je žalováno, vydati a předati žalobkyni. Nesporno jest, že kino s celým zařízením a s inventářem koupili od Václava H-a nejen žalovaný František Sch., nýbrž i jeho bratr Otto Sch. a Josef H. společně, a že jim bylo kino i s inventářem do vlastnictví odevzdáno a že si k tomuto inventáři čítají i sporný stůl a dvě židle a že jsou v jejich moci, což naznačuje žaloba slovy, že se spolčníci žalovaného k otázce vydání zažalovaných věcí chovají pasivně a že tím mlčky označili žalovaného za svého plnomocníka. Má-li tedy žalobkyně sama za to, že spoluvlastníci kina označili žalovaného za svého plnomocníka, dala tím na jevo, že se ztotožňují s jeho jednáním, že souhlasí s jeho zdráháním se stůl a židle jí vydati a proto měla žalovati o vydání všecky tři spoluvlastníky kina, neboť jsou všichni tři detentory (majiteli) sporných věcí a jen všichni tři vespolek mají možnost věci ty odevzdati žalobkyni. Žádný spoludržitel anebo spoludetentor nemá výhradnou moc nad sebe

menší hmotnou částíčkou společné věci, může disponovati jen svým ideálním podílem. Z toho plyne, že žádný majitel anebo držitel nemůže bez souhlasu ostatních spolumajitelů nebo spoludržitelů předsevzít změnu v držbě nebo v detenci společné věci, již by bylo zkráceno nebo zrušeno rovné její užívání všemi společníky. Může proto žalobkyně žalovati o vydání stolu a dvou židlí, jež jsou ve společné moci žalovaného a jeho dvou společníků, jen všechny tři společníky, nikoli však jen jednoho z nich, jen žalovaného, neboť žalovaný není v jich výhradním držení a nemá tudíž možnosti, by jí bez souhlasu společníků věci do držby a do vlastnictví odevzdal, jak mylně za to má odvolací soud (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Žalovaný František Sch. namítl tedy právem nedostatek svého pasivního oprávnění ke sporu.

Čís. 9157.

Byly-li stranou popřeny i okolnosti, jež měly býti listinami prokázány, i pravost listin předložených odpůrcem k důkazu o oněch okolnostech, bylo na soudu, by průvodním usnesením připustil důkaz o oněch okolnostech předloženými listinami a důkaz o pravosti listin srovnáním písma. Nestalo-li se tak, je řízení vadné (§ 503 čís. 2 c. ř. s.).

Navrhla-li manželka v žalobě o rozvod manželství od stolu a lože z výhradné viny žalovaného, by byl manžel uznán povinným platiti jí výživné, zahrnuje její návrh v sobě i návrh na přiznání výživného podle dv. dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s. za podmínek v něm uvedených.

(Rozh. ze dne 5. září 1929, Rv I 1632/28.)

Manželka žalovala manžela o rozvod manželství od stolu a lože z výhradné viny žalovaného a kromě toho se domáhala placení výživného žalovaným. Procesní soud první stolice uznal na rozvod manželství z viny obou manželů, žalobu o placení výživného zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobkyně napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů, pokud jimi byla žalobkyně uznána spoluvinnou na rozvodu manželství a její žaloba o výživné byla zamítnuta, a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolání, opírajícímu se o dovolací důvody čís. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s., nelze, pokud jde o dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., upřít oprávnění. Jako vadnost řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) v obou nižších soudních stolicích vytýká dovolatelka předem, že bylo sice použito k důkazu proti ní listin, předložených žalovaným, a že též provedeno srovnání jejího písma, nalézajícího se v soudních spisech s písmem na listinách jejím manželem předložených, jejichž pravost popřela, že však nebyl při-